

Rugăciunea și strângerile de rugăciune

„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții.”

Efesenii 6:18

Aceste pagini au circulat un timp prin America. Acum sunt trimise întregii Biserici a lui Dumnezeu – trupul lui Cristos – cu rugăciunea stăruitoare ca Duhul Sfânt să le folosească pentru a stârni poporul iubit al Domnului de pretutindeni să se dăruiască cu toată inima rugăciunii, cererii și mijlocirii, în cămăruță, în familie și în adunare. Sunt profund impresionat de sentimentul nevoii urgente de rugăciune și, de aceea, îndrăznesc să ofer aceste pagini iubitei turme a lui Cristos.

Și, cu dragoste, aș implora pe toți cei ce ar citi această carte să se dăruiască pe ei înșiși prețioasei slujbe de mijlocire și să caute să îndemne și pe alții să facă așa. Dumnezeuul nostru va auzi și va răspunde. Haideți să strigăm la El zi și noapte, pentru întreaga Biserică, pentru cei din casele noastre, pentru lucrarea Domnului și lucrătorii Săi de pe întreg pământul! Să ne unim pentru acest scop ori de câte ori este posibil și, cu siguranță, vom primi binecuvântare pentru noi, pentru frații noștri și pentru tovarășii noștri de slujbă, de pretutindeni (Matei 24:49).

Partea I

Luând în considerare importantul subiect al rugăciunii, două lucruri ne atrag atenția: în primul rând, *baza morală* a rugăciunii și, în al doilea rând, *condițiile morale* ale rugăciunii.

1. Baza rugăciunii este prezentată în următoarele cuvinte: „*Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da*” (Ioan 15:7).

Și din nou: „*Prea iubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui*” (1 Ioan 3:21-22). De asemenea, când binecuvântatul apostol cere sfinților să se roage, el prezintă baza morală a cererii sale: „*Rugați-vă pentru noi, căci suntem încredințați că avem un cuget bun, dorind să ne purtăm bine în toate lucrurile*” (Evrei 13:18).

Din aceste pasaje și din multe altele de aceeași importanță, aflăm că, pentru ca rugăciunea să fie ascultată, trebuie să existe o inimă ascultătoare, o minte onestă și un cuget bun. Dacă sufletul nu e în comuniune cu Dumnezeu, dacă nu rămâne în Cristos, dacă nu e guvernat de poruncile Lui sfinte, dacă ochiul nu este curat, cum să așteptăm răspunsuri la rugăciunile noastre? Cum ar putea Dumnezeu, ca un Tată Sfânt, să împlinească astfel de cereri? E imposibil! Am fi în situația descrisă de apostolul Iacov: „*cereți rău, cu gând să risipiți în poftele voastre*” (Iacov 4:3).

De aceea, cât de necesar este să acordăm o atenție sinceră temeliei morale de pe care ne prezentăm rugăciunile. Cum ar fi putut apostolul să le ceară fraților să se roage pentru el, dacă el nu ar fi avut o conștiință bună, un ochi curat, o minte onestă – convingerea morală că, în toate lucrurile, dorea să trăiască onorabil? Putem afirma cu certitudine că el nu putea face un astfel de lucru.

Dar cât de adesea avem și noi acest obicei de a cere altora, cu ușurătate și de formă, să se roage pentru noi! Este o expresie obișnuită și mult folosită printre noi – „*Amintește-mă în rugăciunile tale*” și, cu siguranță, nimic nu poate fi mai de preț decât a fi purtat în inima poporului iubit al lui Dumnezeu, când acesta se apropie de scaunul

îndurării. Dar stăm noi suficient de aproape de baza morală? Când spunem: „Fraților, rugați-vă pentru noi”, putem adăuga, ca și când am fi în prezența Celui care cercetează inimile, „căci suntem încredințați că avem un cuget bun, dorind să ne purtăm bine în toate”? Iar când noi înșine ne plecăm în fața tronului harului, avem noi o inimă care nu ne condamnă, o minte onestă, un ochi curat, un suflet care rămâne cu adevărat în Cristos și păzește poruncile Sale?

Acestea sunt întrebări care ne cercetează. Țintesc chiar în inimă; pătrund până la rădăcinile și izvoarele morale ale ființei noastre. Însă este bine să fii cercetat – cercetat în legătură cu fiecare lucru, dar mai ales în legătură cu rugăciunea. Este o măsură teribilă de irealitate în rugăciunile noastre, o tristă lipsă a bazei morale, o cantitate mare de „cereri rele”.

Drept urmare, constatăm lipsa de putere și eficiență, formalismul, rutina, fățărnicia din rugăciunile noastre. Psalmistul spune: „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul” (Psalmul 66:18).

Cât de serios este lucrul acesta! Dumnezeu vrea *adevărul* și îl dorește în lucrurile lăuntrice. El – binecuvântat să-I fie Numele! – este adevărat față de noi și ne vrea și pe noi să fim la fel față de El. Vrea să venim înaintea Lui așa cum suntem și cu ceea ce ne dorim cu adevărat.

Dar, vai, cât de adesea totul este invers, atât în privat, cât și în public! Cât de adesea, rugăciunile noastre sunt mai mult un discurs decât o petiție, mai mult declarații doctrinare decât exprimări ale nevoii. Pare că, uneori, Îi explicăm lui Dumnezeu principii și Îi expunem un mare conținut de informații.

Acestea sunt lucruri care ofilesc strângerile de rugăciune, răpindu-le prospețimea, interesul și valoarea. Cei care într-adevăr cunosc ce e rugăciunea, care-i simt valoarea și sunt conștienți de nevoia de rugăciune, participă la strângerile de rugăciune pentru a se ruga și nu ca să asculte discursuri, prelegeri și expuneri de la oameni care stau pe genunchi. Dacă ar dori prelegeri, ar participa la conferințe și ar asculta predici; dar, când merg la strângerile de rugăciune, merg să se roage. Pentru ei, strângerea de rugăciune este locul unde se

exprimă nevoia și se așteaptă binecuvântarea, locul unde se exprimă slăbiciunea și se așteaptă puterea. Aceasta este ideea lor despre „locul de rugăciune” (vezi Fapte 16:3) și de aceea, când se adună împreună, ei nu sunt dispuși și nici pregătiți pentru a asculta rugăciuni lungi sub forma unor predici, care, dacă ar fi rostite de la amvon, ar fi considerate cu greu tolerabile, dar care sunt în mod absolut de nesuportat când e vorba de rugăciune.

Scriem lucrurile pe șleau, fiindcă simțim nevoia de mai multă deschidere în vorbire. Simțim profund lipsa noastră de realitate, sinceritate și adevăr, atât în rugăciunile noastre, cât și în strângerile de rugăciune. Și nu arareori se întâmplă ca, ceea ce numim rugăciune, să nu fie deloc o rugăciune, ci rostirea fluentă a unor adevăruri și principii cunoscute, care, fiind ascultate în mod repetat, devin deosebit de obositoare. Și ce poate fi mai dureros decât să ascuți pe cineva care, stând pe genunchi, explică principii și înșiruie doctrine? Se naște automat întrebarea: „Omul acesta Îi vorbește lui Dumnezeu, sau nouă?” Dacă-I vorbește lui Dumnezeu, nimic nu poate fi mai lipsit de respect sau mai ireverențios decât a încerca să-I explici Lui cum stau lucrurile; iar dacă e pentru noi, aceasta nu e deloc rugăciune și, cu cât ne vom ridica mai repede din poziția de rugăciune, cu atât mai bine, în sensul că cel ce vorbește s-ar simți mai confortabil stând în picioare, iar noi, șezând.

Făcând referire la poziția în rugăciune, am vrea, în dragoste, să atragem atenția asupra unui subiect care, după părerea noastră, reclamă o examinare mai serioasă; ne referim la obiceiul de a sta așezați în timpul acestui exercițiu sfânt și solemn care este rugăciunea. Desigur că suntem pe deplin conștienți că cerința impusă în privința rugăciunii este aceea ca atitudinea *inimii* să fie corectă. Mai mult, știm și trebuie să avem mereu în vedere faptul că mulți dintre cei care participă la strângerile de rugăciune sunt oameni în vârstă, fragili, poate infirmi, care nu sunt în stare să stea în genunchi timp îndelungat – poate, chiar deloc. De asemenea, chiar și acolo unde nu e vorba de neputință fizică și unde există o dorință reală de a îngenunchea din considerentul că aceasta este atitudinea corectă, totuși, din lipsă de spațiu, să nu se poată adopta această poziție.

Toate aceste aspecte trebuie luate în considerare; dar, chiar ținând cont de tot ceea ce poate apărea în situații concrete, trebuie să admitem că există o deplorabilă lipsă de reverență în multe din strângerile noastre de rugăciune. Vedem adesea tineri care nu au probleme de sănătate sau lipsă de spațiu și, totuși, stau jos tot timpul strângerii. Mărturisim că aceasta este ceva ofensator și nu poate decât să întristeze Duhul Domnului. Noi ar trebui să îngenunchem atunci când putem; aceasta exprimă reverență și prosternare. Binecuvântatul Stăpân „a îngenuncheat și S-a rugat” (Luca 22:41). Apostolul Său a făcut la fel, după cum citim în Fapte 20:36: „După ce a vorbit astfel, a îngenuncheat și s-a rugat împreună cu ei toți.”

Și nu este oare cuviincios și drept să se facă astfel? Cu siguranță că este! Sau poate fi ceva mai indecent într-o adunare decât să vezi persoane așezate în bănci, tolănite, întinzându-se nepăsătoare și căscând, în timp ce se înalță rugăciunile celorlalți? Este de-a dreptul șocant. De aceea, pe cel mai serios cu putință ton, implorăm întreg poporul Domnului să dea acestui subiect o atenție deosebită și să se străduiască, pe orice cale, atât prin învățături, cât și prin exemplu personal, să încurajeze obiceiul evlavios al îngenuncherii în strângerile noastre de rugăciune. Fără îndoială că cei care participă la strângerile de rugăciune ar fi de mare ajutor în această problemă prin înălțarea de rugăciuni scurte și fierbinți. Dar despre aceasta, în cele ce urmează.

Partea a II-a

Acum vom continua să examinăm, în lumina Sfintei Scripturi, condițiile sau atributele morale ale rugăciunii. Nimic nu se compară cu faptul de a avea autoritatea Cuvântului divin pentru orice lucru din viața noastră practică de credință. Scriptura trebuie să fie marele și decisivul arbitru la toate întrebările noastre. Să nu uităm aceasta niciodată.

Ce spune Scriptura, atunci, despre condițiile morale necesare ale rugăciunii? Citiți Matei 18:19. „Vă mai spun iarăși că *dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în ceruri.*”

De aici aflăm că o condiție necesară rugăciunilor noastre este *unanimitatea* – o învoire cordială – în a avea același gând. Adevărata semnificație a cuvintelor este: *dacă doi dintre voi se armonizează* – vor scoate împreună un singur sunet. Nu trebuie să existe note contrastante sau vreun element discordant.

Dacă, de exemplu, ne strângem ca să ne rugăm pentru înaintarea Evangheliei – convertirea sufletelor – trebuie să avem același gând asupra acestui lucru, trebuie să venim ca un singur glas înaintea lui Dumnezeu. Nu e bine ca fiecare să aibă anumite idei personale, pe care să și le susțină. Noi trebuie să ne înfățișăm înaintea tronului harului într-o armonie perfectă a minții și a duhului, altfel nu putem pretinde un răspuns, conform cu Matei 18:19.

Acesta este un aspect de o imensă greutate morală. Importanța lui, în ce privește tonul și caracterul strângerilor de rugăciune, nu poate fi supraestimat. E îndoielnic că fiecare dintre noi a acordat suficientă atenție acestui subiect. Nu trebuie oare să deplângem lipsa de obiective clare din strângerile noastre de rugăciune? Nu ar trebui să ne adunăm împreună având subiecte bine definite pe inimile noastre, la care să așteptăm împreună răspuns de la Dumnezeu? Citim în primul capitol din Fapte, referitor la primii ucenici: „Toți aceștia stăruiau *cu un cuget* în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui.” [Cât e de interesant să o găsim menționată aici pe Maria, mama lui Isus, luând parte la strângerea de rugăciune! Ce-ar fi putut ea spune, dacă i-ar fi zis cineva, că milioane dintre cei ce se numesc creștini i se vor ruga ei, închinându-i-se?]

Și apoi, din nou, în capitolul al doilea, citim: „În ziua Cincizecimii, erau toți, *într-un cuget*, într-un singur loc” (Fapte 2:1, KJV).

Ei așteptau, potrivit instrucțiunilor Domnului, promisiunea Tatălui – darul Duhului Sfânt. Aveau siguranța cuvântului promis. Mângâietorul avea să vină, fără îndoială; dar acest lucru, departe de a face inutilă rugăciunea, reprezenta însuși temeiul practicării ei. Ei se rugau; se rugau într-un singur loc; se rugau cu un cuget; se rugau într-un acord total. Cu toții, fără excepție, aveau un singur obiectiv înaintea inimii lor. Erau în așteptarea Duhului promis; continuau să aștepte; și așteptau într-un cuget, până când El a venit. Bărbați și

femei, absorbiți de un singur țel, așteptau fiind într-un acord sfânt, într-o fericită armonie – așteptau zi după zi, cu seriozitate, cu fervoare, așteptau în armonie, până când au fost umpluți cu promisa putere de sus.

Nu ar trebui să mergem și să facem și noi la fel? Nu-i așa că în mijlocul nostru este o tristă lipsă a acestui principiu – „*într-un cuget*”, „*într-un singur loc*”? Bindecuvântat fie Dumnezeu, noi nu trebuie să cerem să vină Duhul Sfânt – El a venit; nu trebuie să cerem revărsarea Duhului Sfânt – El a fost revărsat; dar trebuie să cerem arătarea binecuvântatei Lui puteri în mijlocul nostru.

Să presupunem că ne-a fost dat să fim într-un loc unde domnește moartea și întunericul spiritual. Acolo nu este nici măcar o singură suflare de viață – nu se mișcă nicio frunză. Cerul de deasupra pare de aramă, iar pământul de jos, de fier. Nu se aude niciodată de convertire. Un formalism paralizant pare să se fi instalat peste acel loc. Slaba mărturisire de credință, rutină fără viață, religiozitatea mecanică stupefiantă reprezintă „normalitatea”. Ce e de făcut? Să ne lăsăm sub influența fatală a malariei ce ne înconjoară? Să ne supunem puterii paralizante a atmosferei ce înfășoară acel loc? Cu siguranță, nu.

Dacă nu, atunci ce să facem? Chiar dacă suntem doar doi care simțim într-adevăr starea de fapt a lucrurilor, să ne adunăm într-un loc și să ne punem de acord să ne vărsăm inimile înaintea lui Dumnezeu. Să-L așteptăm pe El, într-un sfânt acord, cu același unic și ferm țel, până când El va revărsa ploaia binecuvântării peste locul sterp. Să nu ne încrucișăm brațele, zicând: „Încă n-a venit vremea”. Să nu ne plecăm în fața aceluia păgubos vlăstar al teologiei unilaterale, care se numește fatalism, și să spunem: „Dumnezeu este suveran și lucrează după cum vrea El. Trebuie să așteptăm timpul Lui. Efortul uman este zadarnic. Noi nu putem iniția trezirea. Trebuie să avem grijă să nu fie doar un entuziasm firesc.”

Toate acestea par foarte plauzibile, cu atât mai mult cu cât există o măsură de adevăr în ele. Într-adevăr așa este, însă aceasta este doar o față a adevărului. Este adevărul și numai adevărul, dar nu este *întregul adevăr*. De aici și tendința lui vătămătoare. Nu este nimic mai de temut decât adevărul parțial; este mult mai periculos decât o greșeala clară,

evidentă. Multe suflete sincere au fost împiedicate sau întoarse din drum de adevărul parțial sau aplicat în mod greșit. Mulți lucrători sinceri și folositori au cedat dezgustați și îndepărtați de pe ogorul Evangheliei prin impunerea neînțeleaptă a unor doctrine care aveau o măsură de adevăr, dar nu întreg adevărul lui Dumnezeu.

Totuși, nimic nu poate aduce atingere adevărului sau să slăbească forța lui din Matei 18:19. El se arată în toată binecuvântata-i plinătate, în libertate și valoare, în fața ochilor credinței; termenii sunt clari și neechivoci. „Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară *orice lucru (KJV)*, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în ceruri.” Aceasta este garanția noastră de a ne strânge împreună, ca să ne rugăm pentru orice lucru aflat pe inima noastră. Ne doare răceala, ariditatea și moartea din jurul nostru? Suntem descurajați de aparent puținele roade apărute în urma predicării Evangheliei – de lipsa de putere în predicare și de lipsa totală a rezultatului practic? Sunt sufletele noastre doborâte de ariditatea, lăncezeala, împovărarea și nota de tristețe din strângerile noastre, fie la Masa Domnului, fie înaintea Scaunului Îndurării sau în jurul izvorului Sfintei Scripturi?

Ce e de făcut? Să ne încrucișăm brațele într-o rece indiferență? Să disperăm? Să dăm frâu liber nemulțumirilor, cărtirilor, frământărilor sau iritărilor? Doamne ferește! Atunci, ce? Haideti să venim împreună „într-un cuget, într-un singur loc”, plecându-ne în fața Dumnezeului nostru și vărsându-ne inimile ca un singur om, bizuindu-ne pe Matei 18:19.

Acesta este, putem fi siguri, marele remediu – resursa inepuizabilă. Este perfect adevărat că „Dumnezeu este suveran” și acesta este motivul pentru a-L aștepta pe El; la fel de adevărat este și că „efortul uman este în zadar”, iar acesta e motivul pentru a căuta puterea divină; perfect adevărat este că „noi nu putem iniția trezirea” și acesta este motivul pentru care ne rugăm ca ea să coboare; perfect adevărat este că „trebuie să ne păzim de entuziasmul firesc”, însă la fel de adevărat este că trebuie să ne păzim de o stare de răceală, de moarte și de indiferență egoistă.

Adevărul este că nu există absolut nicio scuză – atât timp cât Cristos este la dreapta lui Dumnezeu, atât timp cât Dumnezeu Duhul

Sfânt este în mijlocul nostru și în inimile noastre, atât timp cât avem Cuvântul lui Dumnezeu în mâinile noastre, atât timp cât Matei 18: 19 strălucește în fața ochilor noștri – repet, nu există absolut nicio scuză pentru uscăciune, moarte, răceală și indiferență; nicio scuză pentru străngeri apăsătoare și fără de folos; nicio scuză pentru lipsa prospețimii din străngerile noastre sau pentru lipsa de rod în lucrarea noastră. Haideti să-L așteptăm pe Dumnezeu, într-un sfânt acord și, cu siguranță, binecuvântarea va veni.

Partea a III-a

Dacă citim la Matei 21:22, vom găsi o altă condiție esențială pentru o rugăciune eficientă. „Tot ce veți cere *cu credință* prin rugăciune, veți primi.” Aceasta este cu adevărat o afirmație extraordinară. Credinței i se deschid comorile Cerului. Nu este absolut nicio limită. Binecuvântatul nostru Domn ne asigură că vom primi orice cerem prin credința simplă.

Apostolul Iacov, sub inspirația Duhului Sfânt, ne dă o asigurare similară în ceea ce privește cererea pentru înțelepciune. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor *cu mână largă* și fără mustrare, și ea îi va fi dată”. „Dar” – și aici intervine condiționarea morală – „s-o ceară *cu credință, fără să se îndoiască deloc*; pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul”

Din ambele pasaje aflăm că, dacă vrem ca rugăciunile noastre să primească răspuns, ele trebuie să fie rugăciuni ale credinței. Una este să înșirăm cuvinte sub forma unei rugăciuni și cu totul altceva e să ne rugăm cu credință simplă și cu deplină siguranță că vom avea ceea ce cerem. Tare ne temem că multe dintre așa-numitele noastre rugăciuni nu ajung niciodată mai sus de tavanul camerei. Pentru a ajunge la tronul lui Dumnezeu, rugăciunile trebuie să se nască pe aripile credinței, să fie rostite din inimi unite și minți puse de acord, cu scopul sfânt de a aștepta, de la Dumnezeul nostru, lucrurile cerute într-adevăr.

Acum, întrebarea este: nu sunt, din păcate, rugăciunile noastre și strângerile de rugăciune deficitare în acest punct? Deficiența nu este evidentă din faptul că vedem așa puține rezultate în urma rugăciunilor noastre? N-ar trebui să ne examinăm ca să vedem cât de profund înțelegem aceste două condiții ale rugăciunii, și anume unanimitatea și încrederea? Dacă e adevărat – și este adevărat, fiindcă Cristos a spus-o – că două persoane învoite, cerând cu credință, pot avea orice cer, atunci de ce nu vedem o abundență de răspunsuri la rugăciunile noastre? Nu cumva greșeala e la noi? Nu suntem noi deficitari în ce privește acordul și încrederea?

Domnul nostru, în Matei 18:19, coboară, cum spunem noi, la cea mai mică pluralitate – la cea mai mică adunare – la doar doi; dar, bineînțeles că promisiunea se aplică la zeci și sute. Ideea principală este să fim pe deplin învoiți și pe deplin încredințați că vom primi ceea ce cerem. Aceasta va da un alt ton și o cu totul altă înfățișare strângerilor noastre de rugăciune. Le va face foarte reale, mult diferite de o strângere obișnuită de rugăciune, care – vai, vai! – adesea este sărăcicioasă, rece, moartă, fără obiect și dezordonată, exprimând orice altceva, numai nu învoire din inimă și credință neclintită.

Ce enormă diferență ar fi dacă strângerile noastre de rugăciune ar fi rezultatul unei învoiri din inimă a două sau mai multe suflete credincioase de a veni împreună pentru a aștepta de la Dumnezeu un anumit lucru și de a persevera în rugăciune, până ce primesc un răspuns! Cât de puțin vedem din toate acestea! Participăm săptămânal la strângerile de rugăciune – sau așa ar trebui – dar, oare, nu ar trebui să ne pregătim înaintea lui Dumnezeu în legătură cu obiectivul sau obiectivele care să fie așezate înaintea tronului? Răspunsul la această întrebare se leagă de o altă condiție morală a rugăciunii.

Să deschidem la Luca 11. „Apoi le-a mai zis: ‘Dacă unul dintre voi are un prieten și se duce la el la miezul nopții și-i zice: «Prieten, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine de pe drum, un prieten al meu și n-am ce-i pune înainte» și dacă, din lăuntrul casei lui, prietenul acesta îi răspunde: «Nu mă tulbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ți dau pâini», vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten,

totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie. De aceea și Eu vă spun: Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă; cine caută, găsește și celui ce bate, i se deschide” (vs. 5-10).

Aceste cuvinte sunt de cea mai mare importanță, întrucât ele sunt parte din răspunsul Domnului la rugămintea ucenicilor Săi, «Doamne, învață-ne să ne rugăm». Să nu-și imagineze nicio clipă cineva că am îndrăzni să-i învățăm pe alții cum să se roage. Doamne ferește! Nimic nu e mai străin de gândul nostru. Noi căutam doar să aducem sufletul cititorilor noștri în contact direct cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu adevăratele cuvinte ale binecuvântatului nostru Domn și Stăpân, – așa încât, în lumina acestor cuvinte, să poată judeca pentru ei înșiși cât de mult urmează rugăciunile noastre și străngerile noastre de rugăciune standardul divin.

Ce învățăm, așadar, din Luca 11? Care sunt condițiile morale expuse înaintea noastră? În primul rând, ne învață să fim concreți în rugăciunile noastre. În cuvintele „Prieten, împrumută-mi trei pâini” există o nevoie simțită și exprimată; este singurul lucru din mintea și inima lui; și la acest singur lucru se limitează. Nu este o exprimare incoerentă, dezordonată, despre tot felul de lucruri, ci este clară, directă și la obiect: vreau trei pâini; nu mă descurc fără ele; trebuie să le am, nu pot fără ele, e un caz urgent, e noapte – toate aceste circumstanțe dau precizie și stăruință rugăminții. El nu se poate abate de la singurul său scop: „Prieten, împrumută-mi trei pâini”.

Fără îndoială că pare un timp foarte nepotrivit să vii la miezul nopții. Totul pare descurajator. Prietenul se odihnește pe timpul nopții, ușa este închisă, copiii sunt cu el în pat, nu se poate scula. Totul este foarte deprimant; totuși, nevoia specifică îl presează: trebuie să obțină cele trei pâini!

Nu putem decât să constatăm o importantă lecție practică aici, ce ar trebui aplicată, cu un imens profit, la rugăciunile noastre și la străngerile noastre de rugăciune. Să nu admitem noi că adunările noastre de rugăciune suferă, din păcate, de rugăciuni lungi, incoerente și dezordonate? Nu exprimăm noi adesea o întreagă mulțime de lucruri, cărora nu le simțim nevoia și pe care nici nu ne gândim că ar

trebui să le așteptăm? Nu am fi uneori șocați să ne apară Domnul, la sfârșitul strângerii de rugăciune, și să ne întrebe: Ce anume dorești într-adevăr să-ți dau ori să-ți fac?

Suntem deplin încredințați că toate acestea cer a fi luate în considerare cu multă seriozitate. Credem că aceasta va conferi o mai mare râvnă, prospețime, strălucire, profunzime, realitate și putere strângerilor noastre de rugăciune, la care să participăm având ceva clar definit pe inimile noastre, la care să-i putem invita și pe ceilalți frați din adunare. Unii dintre noi cred că e necesar să facă o rugăciune lungă despre tot felul de lucruri – fără îndoială, multe dintre ele foarte potrivite și foarte bune, – dar mintea devine confuză din cauza multitudinii subiectelor. Cu mult mai bine ar fi ca cineva să aducă un subiect înaintea tronului, să-l prezinte cu toată convingerea, iar apoi să urmeze o pauză, astfel încât Duhul Sfânt să-i poată conduce pe alții în rugăciune, în același fel, fie pentru același subiect, fie pentru un altul la fel de clar.

Rugăciunile lungi sunt adesea obositoare; într-adevăr, în multe cazuri ele sunt de-a dreptul un chin. Se va spune, probabil, că nu trebuie noi să impunem un timp Duhului Sfânt. E adevărat, departe de noi gândul acesta! Cine s-ar aventura pe această cale de îndrăzneță blasfemie? Pur și simplu, noi facem o comparație între ceea ce găsim în Scriptură (unde rugăciunile sunt scurte și la obiect – vezi Matei 6; Ioan 17; Fapte 4:24-30; Efeseni 1; Efeseni 3 etc.) și ceea ce întâlnim adesea – nu totdeauna, slavă Domnului! – în strângerile noastre de rugăciune.

Să reținem deci că „rugăciunile lungi” nu sunt regula în Scriptură. Ele sunt menționate în Marcu 12:40, în termeni dezaprobatori. Rugăciunile scurte, fierbinți, cu scop precis aduc multă prospețime și interes strângerilor de rugăciune; pe de altă parte, ca regulă generală, rugăciunile lungi și dezordonate exercită o influență deprimantă asupra celorlalți.

Dar mai este o foarte importantă condiție morală, exprimată în învățătura Domnului din Luca 11, și aceasta este ‘insistența’. El ne spune că omul reușește să-și atingă scopul pur și simplu prin stăruința lui presantă. Era ceva ce nu suporta amânare; trebuia să obțină cele trei pâini. Urgența învinge, chiar și în cazul în care apelul la prietenie

se dovedește ineficace. Omul este fixat pe scopul lui; nu are altă alternativă. A apărut o nevoie pe care el nu o putea împlini: „Nu am ce pune înaintea prietenului meu venit de pe drum”. Pe scurt, el nu se împacă cu ideea unui refuz.

Acum, se pune întrebarea, cât de bine înțelegem noi această lecție măreață? Nu-i așa că – binecuvântat fie Dumnezeu! – El ne va răspunde întotdeauna „din lăuntru”? Nu ne va spune niciodată: „Nu Mă deranja!”; „Nu Mă pot scula să-ți dau ce ceri!” El este întotdeauna „Prietenul” nostru adevărat și binevoitor – Cel care „dăruie cu bucurie”, „cu mână largă și fără mustrare” (vezi 2 Corinteni 9:7 și Iacov 1:5). Toată slava să fie sfântului Său Nume! Totuși, El încurajează insistența, iar noi trebuie să luăm în seamă învățătura Lui. Constatăm o tristă lipsă a acestora în adunările noastre de rugăciune. Într-adevăr, se observă o lipsă a definirii nevoii și, proporțional cu aceasta, o lipsă a insistenței. Cele două merg împreună. Când lucrul cerut este la fel de definit precum „cele trei pâini”, acolo va fi, de regulă, și insistență în cerere, și scopul ferm de a-l obține.

Realitatea este că suntem prea imprecisi și, drept consecință, prea indiferenți în rugăciunile noastre și în strângerile noastre de rugăciune. Nu parem a fi dintre aceia care cer ceea ce au nevoie și așteaptă ceea ce au cerut. Acest lucru distruge strângerile noastre de rugăciune, făcându-le fără miez, fără țintă și fără putere; le transformă în întruniri de învățătură sau de conversație mai degrabă, decât în strângeri de rugăciune profunde și stăruitoare. Suntem încredințați că întreaga Biserică a lui Dumnezeu are nevoie de trezire în ce privește acest subiect, iar această convingere ne obligă să oferim aceste indicii și sugestii, precum și cele ce urmează.

Partea a IV-a

Cu cât cugetăm mai adânc la acest subiect, care de câțiva vreme ne-a captat atenția, și cu cât mai mult observăm starea întregii Biserici a lui Dumnezeu, cu atât suntem mai convingși de nevoia unei treziri urgente în ceea ce privește problema rugăciunii. Nu putem – și nici nu

dorim – să închidem ochii la faptul că moartea, răceala și ariditatea par a fi regula ce caracterizează străngerile noastre de rugăciune. Fără îndoială că putem găsi, pe ici, pe colo, câte o excepție îmbucurătoare, dar, vorbind la modul general, noi nu credem că vreo persoană duhovnicească ar pune sub semnul întrebării veridicitatea celor tocmai afirmate, și anume starea îngrijorător de deficitară a străngerilor de rugăciune și că este absolut necesar să-i aflăm cauza.

În cele tocmai scrise despre acest subiect practic și de mare importanță, noi am îndrăznit să oferim cititorilor noștri câteva idei și sugestii. Am aruncat o scurtă privire la lipsa noastră de încredere, la eșecul privitor la cordiala unanimitate, la absența clarității subiectelor și a insistenței. Ne-am referit în termeni clari – și, dacă vorbim, trebuie să o facem cât mai clar – la multe lucruri, pe care toți cei duhovnicești dintre noi le resimt a fi nu doar dureroase, ci profund distrugătoare ale puterii și binecuvântării străngerilor noastre de rugăciune. Am vorbit despre rugăciunile lungi, obositoare, dezordonate – rugăciuni gen predică – care, în unele cazuri, au devenit atât de insuportabile, încât iubitul popor al Domnului este speriat de-a dreptul de astfel de străngeri. Cei care participă se simt oboșiți, întristați și iritați, în loc să fie înmprospătați, mângâiați și întăriți; de aceea, ei socotesc că e mai bine să nu mai participe la ele. Consideră că e mai profitabil, atunci când au o oră la dispoziție, să o petreacă în intimitatea cămăruței lor, unde își pot vărsa inimile înaintea lui Dumnezeu în rugăciune sinceră, decât să participe la o așa-numită străngere de rugăciune, unde sunt cu adevărat epuizați de nesfârșitele cântări lipsite de putere, ori de lungile rugăciuni gen predică.

Ei bine, ne întrebăm despre corectitudinea acestei căi. Ne îndoim în mod serios că acesta ar fi modul potrivit de a remedia relele de care ne plângem. Într-adevăr, suntem pe deplin convinși că nu e. Dacă este bine să ne adunăm pentru rugăciuni și cereri – cine se va îndoii de aceasta? –, cu siguranță că nu e bine ca vreunul să stea deoparte din cauza slăbiciunii, eșecului sau chiar a nechibzuinței unora care iau parte la străngere. Dacă toți adevărații credincioși duhovnicești ar sta deoparte, ce ar deveni străngerea de rugăciune? Ne dăm prea puțin seama de importanța celor ce alcătuiesc adunarea. Chiar dacă nu luăm

parte rugându-ne cu voce tare, totuși, dacă suntem acolo într-un duh potrivit – așteptându-L cu adevărat pe Dumnezeu –, ajutăm în mod uimitor adunarea.

Pe lângă acestea, trebuie să ne amintim că, atunci când participăm la o strângere, avem de făcut ceva mai mult decât să ne gândim la confortul, folosul și propria noastră binecuvântare. Trebuie să ne gândim la gloria Domnului; trebuie să căutăm să facem voia Lui binecuvântată, să încercăm să promovăm binele altora în orice mod posibil; și nimic din acestea, putem fi siguri, nu se poate împlini prin absența noastră deliberată din locul unde se face rugăciunea.

Repetăm și accentuăm cuvintele „absența noastră *deliberată*” – a sta deoparte, fiindcă nu găsim niciun folos în ceea ce se întâmplă acolo. Multe lucruri pot împiedica prezența noastră: o sănătate precară, îndatoriri casnice, solicitări legitime când suntem angajații altora; de toate aceste lucruri trebuie să se țină seama. Dar putem stabili un principiu sigur, și anume că *cel care lipsește de bunăvoie de la strângerea de rugăciune este într-o stare sufletească rea*. Cu siguranță, îl vom găsi la strângerea de rugăciune pe creștinul sănătos, fericit, sincer și evlavios.

Toate acestea ne conduc în mod simplu și evident la o altă condiție morală, amintită anterior. Să privim un moment la versetele din Luca 18. „Isus le-a spus o pildă ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase. Domnul le-a zis: «Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. În cetatea aceea era și o văduvă, care venea des la el și-i zicea: «Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu». Multă vreme n-a vrut să-i facă dreptate. Dar în urmă și-a zis: «Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez, totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.» Domnul a adăugat: «Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând»” (vs. 1-8).

Aici atenția ne este atrasă înspre o altă condiție morală importantă: *perseverența*. Oamenii „trebuie să se roage necurmat și să nu se lase.” Aceasta este strâns legată de precizarea nevoii și de insistența, condiții

la care ne-am referit deja. Dorim un lucru anume; nu putem fără el. Cu insistență, în unitate, crezând și perseverând, așteptăm pe Dumnezeu nostru, până când El, în harul Său, ne va trimite un răspuns; și o va face cu siguranță, dacă baza morală și condițiile morale sunt păstrate în mod corespunzător.

Dar trebuie să perseverăm. Să nu obosim, să nu renunțăm, chiar dacă răspunsul nu vine la fel de repede pe cât ne-am aștepta. Se poate că Dumnezeu găsește cu cale să ne antreneze sufletele prin faptul că ne face să așteptăm răspunsul Lui zile, luni sau, poate, ani. Acest antrenament este bun. Este sănătos din punct de vedere moral, ne arată cine suntem, ne coboară spre profunzimea lucrurilor. Priviți, spre exemplu, la Daniel. A fost pus să-L aștepte pe Dumnezeu „trei săptămâni” , într-o profundă pregătire a sufletului. „În vremea aceea, eu, Daniel, trei săptămâni am fost în jale. N-am mâncat deloc bucate alese, nu mi-a intrat în gură nici carne, nici vin și nici nu m-am uns deloc, până s-au împlinit cele trei săptămâni” (Daniel 10:2-3).

Toate acestea au fost bune pentru Daniel. Era multă binecuvântare în exercițiul spiritual prin care acest iubit și onorat slujitor al lui Dumnezeu a fost chemat să treacă în timpul celor trei săptămâni. Și ceea ce este demn de notat este faptul că răspunsul la strigătul lui Daniel a fost trimis de la tronul lui Dumnezeu chiar de la început, după cum citim în Daniel 10:12 „El mi-a zis: Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate *din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu. Dar – cât de uimitor și misterios este acest fapt! – căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci și una de zile; însă iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor și am ieșit biruitor acolo lângă împărății Persiei. Acum vin să-ți fac cunoscut ce are să se întâmple poporului tău în vremurile de apoi.”*

Toate acestea sunt pline de semnificație. Aici îl vedem pe iubitul slujitor al lui Dumnezeu plângând, disciplinându-și trupul și așteptând răspuns de la Dumnezeu. Mesagerul angelic pornise spre el cu răspunsul. Vrajmașului i s-a permis să-l împiedice; dar Daniel continua să aștepte; s-a rugat, nu și-a pierdut curajul și, la timpul potrivit, răspunsul a sosit.

Nu este aceasta o lecție și pentru noi? Cu siguranță, este. Poate că și noi avem de așteptat, în atitudinea sfântă a speranței și în duh de rugăciune. Dar vom descoperi că timpul așteptării a fost cel mai folositor sufletelor noastre. Foarte adesea, Dumnezeu nostru, în purtarea Sa înțeleaptă față de noi și-n credincioșia Sa, găsește potrivit să amâne răspunsul, doar pentru a ne dovedi cât de puțin reale sunt rugăciunile noastre. Important pentru noi este să avem un lucru pus pe inimile noastre de Duhul Sfânt – un lucru în legătură cu care să putem pune degetul credinței pe o promisiune distinctă din Cuvânt și să perseverăm în rugăciune, până primim ceea ce vrem. „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la acestea, cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții” (Efeseni 6:18).

Toate acestea trebuie luate în considerare în mod foarte serios. Suntem, din păcate, la fel de deficienți în perseverență, cum suntem în precizarea clară a nevoii și-n insistență. De aici și slăbiciunea rugăciunilor noastre și răceala străngerilor de rugăciune. Nu venim împreună cu un obiectiv clar definit și, drept urmare, nu insistăm, nu perseverăm. Pe scurt, străngerile noastre de rugăciune sunt adesea doar o rutină – un ritual rece, mecanic; ceva ce trebuie făcut; o alternanță obositoare de cântare și rugăciune, cântare și rugăciune, determinând duhul să geamă sub povara grea și fără vreun folos a acestui exercițiu al trupului.

Vorbim deschis și apăsător: vorbim după cum simțim. Trebuie să ne fie permis să vorbim fără rezerve. Chemăm întreaga Biserică a lui Dumnezeu, de pretutindeni, să privească această problemă direct în față; să privească la Dumnezeu pentru ea; să se judece fiecare cu privire la ea. Nu simțim noi lipsa puterii din adunările noastre publice? De ce momentele aride la Masa Domnului? De ce lăncezeala și slăbiciunea din celebrarea acestei prețioase sărbători, care ar trebui să miște adâncurile ființei noastre înnoite? De ce lipsa ungerii, a puterii și zidirii în citirea Cuvântului în adunare – nesăbuitele speculații și întrebările ridicole care au fost puse și la care s-a răspuns în ultimii 40 de ani? De ce aceste lucruri variate pe care le-am amintit și care sunt deplânse aproape oriunde de cei cu adevărat duhovnicești? De ce e goliciune în serviciile noastre

evangelice? De ce sufletele nu sunt adânc pătrunse de Cuvânt? De ce e așa de mică puterea de a ne aduna?

Iubiți frați în Domnul, haideți să ne trezim pentru a lua în seamă aceste aspecte importante. Să nu fim mulțumiți în a continua cu starea de față a lucrurilor. Chemăm pe toți cei care admit ca adevăr cele arătate de noi în aceste pagini despre „rugăciune și străngerile de rugăciune” să se unească din toată inima în rugăciuni și cereri stăruitoare. Să căutăm să ne adunăm împreună după voia lui Dumnezeu; să venim ca un singur om, prosternându-ne înaintea scaunului îndurării și așteptând cu perseverență de la Dumnezeu revitalizarea lucrării Lui, înaintarea Evangheliei Sale, aducerea împreună și zidirea iubitului Său popor. Străngerile noastre de rugăciune să fie într-adevăr străngeri de rugăciune, și nu ocazii pentru a cânta imnuri favorite sau melodii fanteziste. Strângerea de rugăciune ar trebui să fie locul nevoii exprimate și al binecuvântării așteptate; locul slăbiciunii exprimate și al puterii așteptate; locul în care noi, poporul lui Dumnezeu, ne adunăm în armonie ca să ne agățăm de tronul lui Dumnezeu, să ajungem la vistieria cerului și să luăm de acolo tot ceea ce vrem pentru noi, pentru casa noastră, pentru toată Biserica lui Dumnezeu și pentru via lui Cristos.

Da, există o putere la îndemâna omului,
Când ajutorul celui muritor e în zadar:
Să ajungi la acel Braț, la acel Ochi, la acea Dragoste,
La acea Ureche care ascultă.

Această putere este rugăciunea care plutește spre înălțimi,
Prin Isus, până la tron
Și mișcă Mâna ce mișcă lumea
Pentru a aduce eliberare pe pământ.

Aceasta este adevărata concepție despre străngerea de rugăciune, dacă ne lăsăm învățați de Scriptură. Fie ca aceasta să se realizeze deplin printre copiii Domnului. Fie ca Duhul Sfânt să ne cerceteze pe toți și să pună pe sufletele noastre povara valorii, importanței și

necesității urgente a unanimității, a încrederii, a preciziei, a insistenței, a perseverenței în toate rugăciunile noastre și în strângerile noastre de rugăciune.

* * *

Poate că este de folos să notăm că, în aceste foarte necesare pagini, autorul a vorbit despre strângerea de rugăciune și despre baza și condițiile morale ale rugăciunii în general, și nu despre rugăciunea personală, în ascuns. Importanța acesteia nu poate fi supraestimată. Lipsa sau neglijarea ei se arată curând în viața spirituală a creștinului. Și, oare, nu aceasta este explicația pentru slăbiciunea sufletului, stare din care doar cunoștința singură nu ne poate ridica? Este, să spunem așa, indicatorul spiritual al stării sufletului nostru. Acolo, în ascuns, sufletul evlavios își găsește plăcerea în a-și exprima în auzul Tatălui încercările, temerile, dorințele, nevoile și mulțumirile, în cele mai mici detalii. Și ce mângâiere, ce bucurie, ce tărie evlavioasă primește sufletul acolo! Ce pregătire pentru a putea trece prin truda zilnică și prin încercările zilei!

Iubiții Domnului, să stăm înaintea lui Dumnezeu ca să cunoaștem mai mult din această putere tainică, primită stând în odăița noastră cu El!

